

е да посѣди съ тѣхъ нѣколко часа. Набоженъ човѣкъ едвамъ може да пѣтува или да друга-рува съ нечестиви или пияни хора. Нъ Христосъ прѣмина по-многого си врѣме съ такива и по-живѣ повече отъ 30 години въ този грѣшенъ и умрасенъ свѣтъ. Добритѣ хора викатъ и пла-чатъ отъ лошотинитѣ, за умразата, дѣто виждатъ у човѣцитѣ, и водни порои съзи текатъ отъ очитѣ имъ, защото тѣ не пазятъ и не вървятъ по законъ Божий. А колко повече свѣто сърдце на Исуса трѣбваше да плаче, като глѣдаше не-честивитѣ работи и думи на човѣцитѣ, като зна-еше още и злитѣ имъ мисли?

Животътъ му бѣше мъжи и неводи: а сам-си бѣше продаденъ, като на *джилати*. О Хри-стиянине! Вижъ синътъ Божий въ ясли, бѣденъ, щото нѣма съ що да са повий, вижъ Го въ гра-дината потѣнѣлъ въ тѣги, отъ челото Му те-катъ кървави капки отъ потъ. Вижъ Го какъ стои прѣдъ единъ сѣдникъ, лжжливо оклѣветенъ. Вижъ Го, като виси на проклѣтото дърво: рѣ-цѣ, нозѣ заковани, присмиванъ отъ нищожни хора и оставенъ дори и отъ небесния си Баща. Вижъ сичко това и кажи сега: *колко е възлю-билъ Богъ свѣтътъ!* Малко ли е тѣзи любовъ Божия къмъ свѣтътъ. Голѣмината и славата на сичко това ни даватъ да познаемъ, че тая лю-бовъ са неисказва съ думи.

Има още, Братия, и другъ начинъ, чрѣзъ когото Богъ дава днесъ синътъ си на насъ, то-ва е проповѣдъта на Евангелието; както мѣд-ната змия стоѣше напрѣдъ станътъ Израилскій, когато излязахъ изъ Египетъ, тѣй и въ Еван-